

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Sejdovic împotriva Italiei (MC) - 56581/00

Hotărârea din 1.03.2006 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 3

Dreptul la apărare

Condamnarea în lipsă a unui reclamant imposibil de localizat și declarat fugar, fără să fi primit o notificare oficială privind acțiunea penală: *încălcare*

În fapt – Bănuït de săvârșirea unui omor, reclamantul trebuia arestat preventiv dar, fiind imposibil de localizat, a fost considerat ca „sustrăgându-se justiției” (*latitante*). Autoritățile nu au reușit să îi comunice solicitarea de a desemna un apărător ales. Acestea i-au desemnat un avocat din oficiu, care a fost informat despre trimiterea în judecată și data dezbaterilor la curtea cu jurați (*corte di assise*). Avocatul a participat la dezbateri. Reclamantul a fost absent. A fost condamnat. Avocatul reclamantului a fost informat că hotărârea a fost înregistrată la grefa curții cu jurați. Acesta nu a declarat apel și, prin urmare, condamnarea a rămas definitivă. După 2 ani și jumătate, reclamantul a fost arestat în Germania. Autoritățile germane au respins cererea de extrădare formulată de Italia, motivând că dreptul italian nu îi garanta reclamantului cu un grad suficient de certitudine posibilitatea de a obține redeschiderea procesului desfășurat în lipsa sa.

În drept – Art. 6: Reclamantul a fost judecat în lipsă. Anterior arestării sale, nu a primit nicio informație oficială despre acuzațiile aduse ori data procesului său. Trebuie stabilit dacă, deși reclamantul nu a primit o notificare oficială, se poate considera că acesta a avut cunoștință despre acțiunea penală și despre proces – suficient cât să poată decide să renunțe la dreptul său de a compărea în instanță ori de a se sustrage justiției. În speță, nu s-a demonstrat că reclamantul avea cunoștință suficientă despre acțiunea penală și acuzațiile formulate împotriva sa. Nu se poate concluziona așadar că a încercat să se sustragă justiției ori că a renunțat în mod neechivoc la dreptul său de a compărea în instanță. Rămâne astfel de verificat dacă dreptul intern îi oferea, într-un grad suficient de certitudine, posibilitatea de a obține un proces nou în prezența sa. O eventuală acțiune introdusă de reclamant în temeiul art. 670 C. proc. pen. nu avea nicio șansă de reușită. Referitor la acțiunea prevăzută la art. 175 C. proc. pen., menționată și de Guvern, aceasta nu îi garanta reclamantului, într-un grad suficient de certitudine, posibilitatea de a fi prezent și de a se apăra în cursul noului proces. Nu s-a susținut că reclamantul avea la dispoziție alte mijloace pentru a obține repunerea în termenul de apel sau desfășurarea unui proces nou. Prin urmare, reclamantul – care a fost judecat în lipsă și în privința căruia nu s-a demonstrat că a încercat să se sustragă justiției ori că a renunțat în mod neechivoc la dreptul de a compărea în instanță – nu a beneficiat de posibilitatea de a obține desfășurarea unei noi proceduri în cadrul căreia instanța, după ce l-a ascultat în conformitate cu dreptul la apărare, să se pronunțe asupra fondului acuzațiilor îndreptate împotriva sa.

Concluzie: încălcare (unanimitate).